

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ,

1893. ΑΡΙΘ. 303

Συνδρ. ἐτης. ἐν Ἑλλάδι. Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 26.

Η ΜΑΥΡΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

ἡ
αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦ. V.

Καλὴ ἀρχή.

Τὸ ὄνομα τοῦ ἡνιόχου ἦτο Ἰωάννης Μάνλυς, εἶχε δὲ σύζυγον καὶ ἓν μικρὸν παιδίον, καὶ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν διὰ τὸν ἡνιόχον ὠρισμένην κατοικίαν, ἧτις ἔκειτο πολὺ πλησίον τῶν ἵπποστασίων.

Τὴν ἀκόλουθον πρωίαν μὲ ὠδήγησεν ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ μοι ἔδωκεν ἓν καλὸν ξύστρισμα, ἐνῶ δὲ ἐμελλον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν φάτνην μου μὲ τὸ μαλλί μου γυαλιστερόν, ὃ Κύριός μου ἐσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ μὲ παρατηρήσῃ καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένος, εἶπε δὲ εἰς τὸν Ἰωάννην, «Ἐσκόπευα νὰ δοκιμάσω τὸν νέον ἵππον σήμερον τὸ πρωί, ἀλλ' ἔχω ἄλλην ἐργασίαν. Σὺ δύνασαι ἀντὶ ἐμοῦ νὰ τὸν περιφέρῃς μετὰ τὸ πρόγευμα. Πήγαινε διὰ τῆς πλατείας καὶ τοῦ Χαΐσουδ, καὶ ὀπίσω διὰ τοῦ νερομύλου καὶ τοῦ ποταμοῦ· τοῦτο θὰ δείξῃ τὸ βῆμά του.»

—Θὰ τὸ κάμω, κύριε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Μετὰ δὲ τὸ πρόγευμα ἦλθε καὶ μὲ ἔβαλε τὸν χαλινόν, ἐπρόσεξε δὲ εἰς τὴν διευσθέτησιν τῶν λωρίων, ὥστε νὰ προσαρμύζωνται καλῶς εἰς τὴν κεφαλὴν μου. Ἐπειτα ἔφερε τὸ ἐφίππιον, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι δὲν ἦτο ἀρκετὰ μέγαλον διὰ τὴν ῥάχιν μου, ἔτρεξε καὶ ἔφερεν ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐφηρμόζετο κάλλιστα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἵππευσα βρα-

δέως, ἔπειτα τρὸκ, ἔπειτα ραντέβ, ὅταν δ' ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πλατεῖαν, μὲ ἐκτύπησεν ἐλαφρὰ μὲ τὸ μαστίγιον καὶ εἶχομεν ὠραῖον κάλπασμα!

«Ἐ! Ἐ! παλικάρι μου, ἐφώναξε, σύρας ὀλίγον τὰ ἡνία, ὥς φαίνεται, ἀγαπᾷς νὰ μιμηθῇς τοὺς κυνηγετικούς κύνας!

Ἐνῶ δὲ ἐπιστρέφομεν διὰ τῆς Πλατείας, ἀπηντήσαμεν τὸν Κύριόν μας καὶ τὴν κ. Γόρδον, περιπατοῦντας. Ἐσταμάτησαν, ὃ δὲ Ἰωάννης ἐπαίλευσεν ἀμέσως.

— Λοιπόν, Ἰωάννη, πῶς πηγαίνει; ἠρώτησεν ὁ κ. Γόρδον.

— Λαμπρότατα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης. Εἶναι ταχύς, ὥς ἔλαφος, εἶναι δὲ καὶ πολὺ θυμοειδής, ἀλλ' ἡ ἐλαχίστη ἐπαφή τῶν ἡνίων εἶναι ικανὴ νὰ τὸν ὠδηγῇ. Κάτω εἰς τὴν ἄκραν τῆς Πλατείας, ἀπηντήσαμεν ἐν ἓκ τῶν ὁδοιπορικῶν ἀμαξίων, φορτωμένον μὲ κοφίνους, ῥάκη καὶ τὰ παρόμοια, γνωρίζεις δέ, κύριε, ὅτι πολλοὶ ἵπποι δὲν περνοῦν πλησίον τῶν τοιούτων ἀμαξίων ἡσύχως. Αὐτὸς ὅμως ἔρριψε ἓν καλὸν βλέμμα πρὸς αὐτό, καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ ἡσυχώτατα. Ὅταν ἤλθαμεν πλησίον εἰς τὸ Χαΐσουδ, εὗρομεν ἀνθρώπους τουφεκίζοντας κονίλους, ἐν δὲ τουφεκίον ἐπυρσοκρότησε πολὺ πλησίον μας, καὶ ἔσταμάτησε μὲν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ ἵππος, ἀλλ' οὔτε δεξιὰ, οὔτε ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ ἐξέκλινεν ἐν βῆμα. Ἐγὼ ἐκρῆκσα ὀλίγον τὰ ἡνία καὶ δὲν τὸν ἐβίασα, νομίζω δὲ ὅτι ὅταν ἦτο νέος οὔτε ἀφηνίαζεν, οὔτε τὸν κακομετεχειρίζοντο.

— Ἐχει καλῶς, —εἶπεν ὁ κύριος. Θὰ τὸν δοκιμάσω καὶ ἐγὼ αὖριον.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡτοιμάσθην διὰ τὸν κύ-

ρίον μου. Ἐνεθυμήθην δὲ τὴν συμβουλὴν τῆς μητρός μου καὶ τὴν τοῦ παλαιοῦ μου κυρίου, καὶ ἐπροσπάθησα νὰ κάμω ἀκριβῶς ὅ,τι αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ κάμω. Εὗρον ὅτι ἦτο καλὸς ἵππεύς, καὶ συνάμα ἀγαθὸς εἰς τὸν ἵππον του. Ὅταν ἐπεστρέψαμεν, ἡ κυρία ἦτο εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ.

— Αἶ, εἶπε, πῶς σοι ἀρέσει ;

— Εἶναι ἀκριβῶς ὅ,τι ὁ Ἰωάννης εἶπεν, — ἀπεκρίθη ὁ κύριος, — εὐχαριστότερον πλάσμα δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἵππεύσω. Τί λέγεις ; πῶς νὰ τὸν ὀνομάσωμεν ;

— Σοὶ ἀρέσει τὸ ὄνομα Ἐβενος ; εἶπεν ἡ κυρία· εἶναι μέλας ὡς ἔβενος.

— Ὅχι, ὄχι, Ἐβενος, εἶπεν ὁ κύριος.

— Θέλεις νὰ τὸν ὀνομάσωμεν Μαυροπούλι, ὅπως ὀνομάζεται τοῦ θείου σας ὁ μαῦρος ἵππος ;

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι πολὺ ὠραιότερος παρ' ὅ,τι τὸ Μαυροπούλι ἦτό ποτε.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ἡ κυρία, αὐτὸς εἶναι πράγματι ἡ καθ' αὐτὸ ὠραιότερος· ἔχει δὲ πολὺ γλυκύ, καὶ μειλίχιον πρόσωπον καὶ πυλὺ λαμπρὸν καὶ ἐξυπνον ὄμμα. Τί λέγεις νὰ τὸν ὀνομάσωμεν Μαύρην ὠραιότητα ;

— Κάλιστα ! ἐάν σοι ἀρέσῃ, ἅς τοῦ δώσωμεν αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ὅταν ὁ Ἰωάννης ὑπῆγεν εἰς τὸ ἵπποστάσιον εἶπεν εἰς τὸν Ἰάκωβον ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἶχον ἐκλέξει ἓν καλὸν καὶ ὠραῖον Ἀγγλικὸν ὄνομα δι' ἐμέ. Αὐτὸ σημαίνει κάτι τι, καὶ ὄχι Μανρέγγο, ἢ Πήγασσος, ἢ Ἀβδαλάχ ! Ἐγέλασαν δὲ οἱ δύο, ὁ δὲ Ἰάκωβος, ἐπρόσθεσεν ἂν ἡ ὀνομασία δὲν μοὶ ἐνεθύμιζε τὸ παρελθὸν θὰ τὸν ὠνόμαζον Παλικαρόπουλον, διότι ποτὲ μοὶ δὲν εἶδον δύο ἵππους νὰ ὁμοιάζουν τόσο πολὺ !

— Αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ξενον, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Δὲν ἤξεύρεις ὅτι τοῦ γεωργοῦ Γρέϋ ἡ παλαιὰ Δούκισσα ἦτο μήτηρ ἀμφοτέρων ;

— Ποτὲ δὲν ἤκουσα περὶ τούτου πρότερον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος· ὥστε ὁ ἵππος ὅστις ἐφρονεῦθη εἰς ἐκεῖνο τὸ κυνήγι τότε ἦτο ἀδελφός μου ! Ἐννόησα διακτὶ ἡ μήτηρ μου ἐταράχθη τόσο πολὺ διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Φαίνεται ὅτι οἱ ἵπποι δὲν ἔχουν συγγενεῖς, ἢ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀφοῦ ἡλικιωθῶν.

Ὁ Ἰωάννης ὑπερηφανεύετο δι' ἐμέ. Συνείθιζε δὲ νὰ μοὶ κάμνῃ τὴν χαίτην καὶ οὐρὰν τόσο πολὺ λαγνὴν σχεδὸν ὅσον καὶ ἡ κόμη μιᾶς κυρίας. Μεῖ ὠμίλει δὲ πολὺ· ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐννοοῦσα ὅλα ὅσα μοὶ ἔλεγεν, ἀλλ' ἐμαθα μάλλον καὶ μάλλον νὰ γνωρίζω τί ἐννοοῦσε, καὶ τί ἤθελε νὰ κάμνω. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τὸν ὑπερηγάπων, ἐπειδὴ ἦτο

τόσον πρῶτος καὶ καλὸς καὶ ἐγνώριζεν ἀκριβῶς πῶς ἓνας ἵππος ἠσθάνετο, καὶ ὅταν μὲ ἐκαθάριζεν, ἐγνώριζε τὰ τρυφερά καὶ γαργαλευτὰ μέρη καὶ τὰ ἐξύστριζε προσεκτικῶς. Προσέτι ὅταν ἐβούρτσίζε τὴν κεφαλὴν μου, ἐπρόσεχε τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὡς νὰ ἦσαν ἰδικοί του, καὶ ποτὲ δὲν με ἔκαμνε νὰ ἐρεθίζωμαι.

Ὁ Ἰάκωβος Χάουαρδ, τὸ παιδί τοῦ σταύλου, ἦτο ἐπίσης ὠραῖον καὶ μελανὸν καὶ εὐχάριστον εἰς τοὺς τρόπους του, ὥστε ἐθεώρουν τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῇ. Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλος τις ἄνθρωπος ὅστις εἰργάζετο εἰς τὴν μάνδραν, ἀλλ' αὐτὸς ὀλίγον εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ τὴν Πιπερόριζαν καὶ ἐμέ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐξεύχθην μετὰ τὴν Πιπερόριζαν εἰς τὴν αὐτὴν ἀμαξάν, ἐθαύμαζον δὲ συλλογιζόμενος πῶς ἄρα γε θὰ ἐπερνούσαμεν οἱ δύο μαζί, πρὸς εὐχαριστήσιν μου ὅμως, ὅταν ἐφέρθην πλησίον τῆς αὐτῆς μόνῃ ἔρριψε τὰ ὠτά της πρὸς τὰ ὀπίσω, κατὰ δὲ τὰ ἄλλα ἐφέρθη πολὺ καλὰ. Εἰργάσθη τιμίως καὶ ἔκαμε πλήρες τὸ μέρος της, ποτὲ δὲ δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔχω καλλίτερον αὐτῆς σύντροφον εἰς διπλοῦν ζεύγμα.

Ὅταν ἤρχομεθα εἰς λοφῶδες μέρος, ἀντὶ νὰ βραδυπορῇ, ἔρριπτε τὸ βάρος εἰς τὸν λαίμοδετον της καὶ ἐτράβα κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω. Καὶ οἱ δύο ἡμεῖς εἶχομεν τὴν αὐτὴν γεναιότητα ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν μας, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἦτο ἡ ναγκασμένος νὰ μᾶς κρατῇ, ἀντὶ νὰ μᾶς βιάζῃ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ποτὲ δὲ δὲν μεταχειρίζετο τὴν μάστιγα εἰς κανένα ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐκτὸς τούτου τὸ βῆμά μας ἦτο σχεδὸν τὸ αὐτό, εὗρον πολὺ εὐκόλον νὰ συμβαδίζω μετὰ αὐτὴν τροχάδην, ὅπερ ἦτο πολὺ εὐχάριστον, ἤρεσκε δὲ πολὺ καὶ εἰς τὸν κύριόν μας νὰ μᾶς βλέπῃ νὰ βαίνωμεν τόσο καλὰ ! ἐπίσης καὶ ὁ Ἰωάννης. Ἀφοῦ ἐξήλθομεν ὁμοῦ τοιοιτοτρόπως δις ἢ τρίς, ἤρχισαμεν νὰ γινώμεθα φίλοι καὶ κοινωνικοὶ μετὰ ζῦ μας, τοῦτο δὲ μοὶ ἐπροξένει ἡσυχίαν καὶ εὐχαρίστησιν.

Ὡς πρὸς τὸ Χαρποπούλι αὐτὸς καὶ ἐγὼ μετ' ὀλίγον ἐγένεαμεν πρῶτοι φίλοι. Αὐτὸς ἦτο τόσο εὐθυμον . . . ὠραῖον μικρὸν ἵππῃριον, ὥστε ἡ γαπάτο ἀπὸ ὅλους, ἰδίως αἱ δεσποινίδες Τζέση καὶ Φλῶρα, αἱ ὅποιαι συνείθιζον νὰ τὸν ἵππεύουν εἰς τὸν ὀπωροπερίβολον, καὶ νὰ παίζουσιν μετὰ αὐτὸν καὶ τὸ μικρὸν κυνᾶριον, Φρίσκω, ὠραῖα παιγνίδια.

Ὁ κύριός μας εἶχε δύο ἄλλους ἵππους, οἱ ὅποιοι ἔμενον εἰς ἄλλο ἵπποστάσιον. Ὁ εἰς ὠνομάζετο Δικαστής, ὅστις ἐχρησίμευεν δι' ἵππασίαν ἢ νὰ σύρῃ τὸ ἀμάξι δι' ἐπιπλά. Ὁ ἄλλος ἦτο γέρων ἐρυθρός, κυνηγός, ὠνομα-

ζόμενος Σίρ "Ολίβεν, οὗτος ἦτο προβεβηκώς πλέον, ἀλλ' ὁ κύριος τὸν ὑπερηγάπα καὶ διὰ τοῦτο τῷ ἐχάρισε τὸν κῆπον διὰ νὰ περιφέρεται. Ἐνίοτε ἔκαμνε καμμίαν ἐλαφρὰν ἐργασίαν εἰς τὸ ὑποστατικόν, ἣ ἔφερεν εἰς τὴν ῥάχιν του μίαν ἀπὸ τὰς νεαρὰς κυρίας, ὅταν ἐξήρχοντο ἐφιπποῖ μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, διότι ἦτο ὠραῖος καὶ ἡσυχος, ὥστε τὸν ἐνεπιστεύοντο καὶ ἐν μικρὸν παιδίον, ὅπως καὶ τὸ Χαρπούλι. "Ο ἵππος οὗτος ἦτο ἰσχυρός, καλοκαμωμένος καὶ ἡμερος καὶ ἐνίοτε εἴχομεν ὀλίγην συνομιλίαν εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἤμπορούσα νὰ σχετισθῶ τόσον στενῶς μὲ αὐτόν, ὅσον μὲ τὴν Πιπερόριζαν ἢ ὅποια ἔμενεν εἰς τὸ αὐτὸ ἵπποστάσιον μὲ ἐμέ.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΟΛΟΜΒΟΣ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Μεταξὺ τῶν ἄλλων δυσχερειῶν, τὰς ὁποίας εἶχε νὰ ὑπερνικήσῃ ὁ Κολόμβος, ἡ συλλογὴ ναυτῶν ἦτο οὐχὶ μικρά. Ἀλλὰ ταύτην ὑπερνίκησεν, εἰς τινὰς μὲν προπληρώσας τριῶν μηνῶν μισθοὺς, καὶ διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἐξαιρέσας αὐτοὺς τῆς φυλακίσεως ἐπὶ δύο μηνὰς μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν των, τοὺς λοιποὺς δὲ συνεπλήρωσε δι' ἐπιστρατείας. Ἐν διαστήματι τριῶν μηνῶν ἡ ἐκστρατεία ἦτο ἐτοίμη πρὸς ἀπόπλουν. Συνίστατο δὲ ἐκ τριῶν πλοίων, τῆς Ἀγίας Μαρίας, καὶ δύο ἄλλων μικροτέρων ἀνευ καταστρώματος· ἡ Ἀγία Μαρία ἦτο 90 ποδῶν τὸ μήκος, εἶχε τέσσαρας ἰστούς, καὶ ἔφερεν ὀκτὼ ἀγκύρας καὶ 66 ναύτας, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο Ἀγγλος καὶ ὁ ἕτερος Ἴρλανδός, καὶ τὰ τρία δὲ ἔλαβον προμηθείας δι' ἑν ἔτος. Ὁ Κολόμβος ἐκυδέρνα τὴν Ἀγίαν Μαρίαν. Ὁ Μαρτίνος Ἀλόνζος Πινζόν, ἔχων τὸν δευτερον ἀδελφόν του Φραγκίσκον ὡς πιλώτον, ἐκυδέρνα τὴν Πίνταν, ὁ δὲ τρίτος ἀδελφὸς τοῦ Μαρτίνου τὴν Νίναν.

Πρὸ τοῦ ἀπόπλου ὁ Κολόμβος μετὰ τοῦ πλείστου μέρους τῶν ἀξιωματικῶν του ἐξωμολογήθησαν ὑπὸ τοῦ Ζουάν Περὲ καὶ ἐκὼννησαν, τὴν δὲ Παρασκευὴν τῆς 3ης Αὐγούστου 1492 ἠνοίχθησαν εἰς τὸ πέλαγος ἐν τῷ μέσῳ ἀπείρου πλήθους προπέμποντος αὐτοὺς διὰ ζητοκραυγῶν.

Ἀφίχθησαν δὲ εἰς τὰς Καναρίους νήσους ἀνευ τινὸς ἄλλου συμβεβηκότος, ἐκτὸς μικρὰς τινος βλάβης εἰς τὸ πηδάλιον τῆς Πίντας, ἐκεῖθεν δὲ πάλιν ἀνεχώρησαν πρὸς Δυσμάς τὴν 7 ἡμέραν. Μόλις ὅμως ἠνοίχθησαν ἀρκετὰ εἰς τὸ πέλαγος, ἡ δὲ ξηρὰ ἠφανίσθη ἀπὸ τῆς ὄψεως αὐτῶν, οἱ θαλασσοπόροι ἤρχισαν νὰ μετανοοῦν διὰ τὴν ἐπιχείρισίν των, τινὲς τούτων κλαίοντες, ἄλλοι δὲ ὀλοφυρόμενοι ἔκραζον ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὰς οἰκίας των.

Ὁ Κολόμβος ὅμως κατέπαυσε τοὺς φόβους των, παριστῶν εἰς αὐτοὺς διὰ ζωρῶν χρωμάτων τὰς ὠραίας χώρας, εἰς τὰς ὁποίας ἐμελλον νὰ ὑπάγουν, καὶ τὰ καλὰ, τὰ ὁποία τοὺς περιέμενον ἐκεῖ.

Τὴν 12 ἡμέραν εἶδον κάτι τι ἐπιπλέον τῶν κυμά-

των πλησιάζαντες δ' εὔρον ὅτι ἦτο ἰσθὸς πλοίου 200 τόνων περίπου, τὴν δὲ μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Κυβερνήτης τοῦ πλοίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπέβαιναν ὁ Κολόμβος, ἐξιπάσθη παρατηρήσας ὅτι ἡ μαγνητικὴ βελὼν δὲν ἐδείκνυε τὸν βορρᾶν ἀλλὰ τὴν Δύσιν. Τὸ μαγνητικὸν τοῦτο φαινόμενον εἶχε παρατηρήσει ὁ Ἰταλὸς φιλόσοφος Περαγρίνης, ἀλλ' ὁ Κολόμβος φαίνεται ὅτι δὲν ἐγνώριζε τοῦτο καὶ διὰ τοῦτο προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τοὺς φόβους τοῦ Κυβερνήτου ἀποδώσας τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου εἰς τὴν ἔλξιν τοῦ πολικοῦ ἀστέρους. Προσέτι ἔκαμνε παρατηρήσεις καθ' ἑκάστην διὰ τοῦ Ἥλιου, ἐκράτει δὲ δύο πίνακας ἕνα, ὅστις εἶχε τὰς ἀκριβεῖς ἀποστάσεις, καὶ ἕτερον πολὺ μικροτέρας, τὸν πρῶτον ἐκράτει δι' ἑαυτὸν, τὸν δευτερον εἶχεν ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ πληρώματος, διότι ἔθελε νὰ τοὺς κρατῇ εἰς ἀγνοίαν ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασιν, εἰς ἣν ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν. Τὴν 15ην εἰς λίθος μετεωρικός ἐπεσε ὀλίγα μόνον μέτρα ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος, τὴν 16ην τὰ πλοῖα εἰσῆλθον εἰς τὴν ζώνην τῶν ἐτρησίων, ἡτο ἀνέμων τοῦ ἐμπορίου, ὅτινες ὡς γνωστὸν πνέουν ἐξ μῆνας ἀπὸ Δυσμῶν πρὸς Ἀνατολὰς καὶ ἐξ ἀπὸ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμάς, εὔρον δὲ τὸν ἀνεμιον εὐνοϊκόν.

Κατὰ τὰς ἐπομένας 12 ἡμέρας ἡπατήθησαν ἐκλαθόντες τὰ σύνεφα ἀντὶ ξηρᾶς, τὴν τελευταίαν μάστιγα φορὰν τόσον βέβαιοι ἦσαν περὶ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ξηρᾶς, ὥστε ἤρχισαν νὰ δοξολογῶσι τὸν Θεὸν ψάλλοντες.

Ἡ ἀνυπομονησία τῶν πληρωμάτων νὰ ἴδωσι γῆν ἠῦ-
ξανε καθ' ἑκάστην, πᾶσα δὲ ἀπάτη τῆς ὁράσεως των ἠρπάζεν αὐτοὺς περισσότερον. Ἡ ἐμφάνισις πτηνῶν, καὶ κλάδων δένδρων φερόντων κόκκους ἐρυθροῦς ἀνεπτέρωνε πρὸς καιρὸν τὰς ἐλπίδας των, ἀλλὰ πάλιν ἐπιπτον εἰς μελαγχολίαν μὴ βλέποντες τὴν ἐπιθυμητὴν γῆν, καὶ ἀπεφάσιζαν νὰ ἐπιστρέψουν, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας τοῦ Κολόμβου, ὄρσαντες καὶ τὴν ἡμέραν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐκίρυσαν ὅτι εἶχον ἀφάσιν νὰ φονεύσωσι καὶ αὐτὸν τὸν Κολόμβον, ἐάν δὲν ἐπειθετο νὰ ἐπαναστρέψῃ.

Εὐτυχῶς πρὶν φθάσῃ ἡ ὁρισθεῖσα ἡμέρα ὁ Ῥοδρίγος Τριάνας, εἰς τῶν ναυτῶν τῆς Πίντας ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις εἶδεν τὸν νέον κόσμον, ἡ δὲ Πίντα ἔρριπεν ἕνα πυροβολισμόν ὡς σημεῖον τῆς ἀναφανίσεως. Τοῦτο συνέβη τὴν 2αν ὥραν μ. μ. τῆς 12 Ὀκτωβρίου τοῦ 1492 ἡμέραν Παρασκευῆν. Τὴν ἀκόλουθον δὲ πρῶταν ἐφάνη καθαρὸς περὶ τὰ δύο μίλλια μακρὰν νησὶς τις δασώδης εἰς τὴν παραλίαν τῆς ὁποίας ἴστατο πληθὺς ἐντοπίων θηατῶν.

Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ὁ Κολόμβος κρατῶν τὴν βασιλικὴν σημαίαν τῆς Καστίλης καὶ οἱ ἀδελφοὶ Πινζόν, κρατοῦντες, ἕκαστος μίαν σημαίαν μὲ πλαίσιον μικρὸν μετεφέρθησαν διὰ λέμβων εἰς τὴν παραλίαν τῆς μουσικῆς παιανιζούσης. Πρῶτος ὁ Κολόμβος ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηρὰν, ἔπειτα δὲ ἐξῆλθον καὶ οἱ λοιποὶ, ἅπαντες δὲ γονυπετήσαντες ἐφίλησαν τὸ ἔδαφος μετὰ δακρύων καὶ ἠὺχαρίστησαν τὸν Θεόν. Ἐγερθεὶς κατόπιν καὶ σύρας τὸ εἶφος του ὁ Κολόμβος, οὗς μέγας ναύαρχος καὶ ἀντιβασιλεὺς, ἐξετύλιξε τὴν βασιλικὴν σημαίαν ἔλαβε κατοχὴν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς Καστίλης καὶ ὠνόμασε τὴν νῆσον τοῦ Ἀγίου Σώζοντος.

Οἱ ἐκπεπληγμένοι κάτοικοι ἠτενίζον τοὺς νεήλιδας ἐν σιωπῇ, φανταζόμενοι αὐτοὺς θεοὺς, κατελθόντες ἐξ